

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: T.N. N.
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty č.p. 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2024, č. j. OAM-1014/VL-VL17-HA06-2024, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. České republice **se** právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá přezkumu v záhlaví specifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona číslo 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“).

II. Skutková zjištění vycházející z obsah správního spisu

2. Žalobce podal dne 1. 8. 2024 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jedná se o jeho první žádost. Téhož dne byl žalobce tzv. přezajištěn dle § 46 a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
3. Podání žádosti předcházelo rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, které nabylo právní moci dne 27. 2. 2024 a které žalobce nerespektoval. Byl proto dne 30. 7. 2024 cizineckou policií zajištěn za účelem jeho realizace. V průběhu správního řízení žalobce mj. uváděl, že ze země původu odcestoval za prací: nejprve do Polska, následně do České republiky. Připustil rovněž neoprávněnost pobytu na území České republiky.
4. Žalobce poskytl dne 6. 8. 2024 údaje ke své žádosti o mezinárodní ochranu. Je bez náboženského přesvědčení, apolitický, rozvedený, ve Vietnamu má tři děti. Zemi původu opustil v roce 2022, cestoval letecky do Polska na základě pracovního víza. V Polsku pobýval asi 4 měsíce a v lednu 2023 přijel do České republiky. Je zdravý, nemá žádné zdravotní problémy, je soběstačný. Nikdy nebyl trestně stíhán či odsouzen. O mezinárodní ochranu žádá, neboť chce v České republice zůstat a vydělat peníze na úhradu dluhu ve Vietnamu. Jiné důvody nemá.
5. Téhož dne žalobce při pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu za přítomnosti tlumočníka z jazyka vietnamského zopakoval informace poskytnuté v žádosti o mezinárodní ochranu. Upřesnil, že impulsem k vycestování byl jeho rozvod. Má dluhy a ve vlasti nemá žádné zázemí. Dluží přibližně půl milionu korun českých; část bance a část soukromým osobám. Chtěl započít podnikání a obchodovat s krevetami. O mezinárodní ochranu žádá pouze z ekonomických důvodů. Kdyby se vrátil, nemá ve Vietnamu kde bydlet a má dluhy, možná by jej zadržela policie. Pobyt v České republice se nepokoušel legalizovat. Ve Vietnamu neměl žádné jiné problémy, jen dluhy. V České republice chce zůstat a pracovat.
6. Jako podklady pro vydání rozhodnutí žalovaný použil mj. zprávu o Vietnamu týkající se bezpečnostní a politické situace v zemi ze dne 4. 6. 2024, zohledňující stav k červnu 2024. Ve správním spise je též žurnalizovaný opis z evidence rejstříku trestů žalobce bez záznamu.
7. Žalobce se s podklady rozhodnutí osobně seznámil za přítomnosti tlumočníka. Nenavrhl žádné doplnění podkladů a neuvedl další informace ke své žádosti.
8. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že žalobce odmítá svůj návrat do Vietnamu toliko z ekonomických důvodů. Ze země původu vycestoval za prací: nejprve do Polska a poté do České republiky. V České republice chce zůstat a vydělávat peníze, neboť má ve vlasti finanční potíže. Jiné okolnosti svědčící pro skutečnost, že by byl ve vlasti pronásledován z důvodů předpokládaných v § 12 zákona o azylu nebo že by mu ve Vietnamu

hrozila újma dle § 14a zákona o azylu neuvedl. Žádost žalobce o mezinárodní ochranu proto žalovaný vyhodnotil jako zjevně nedůvodnou.

III. Obsah žaloby

9. Proti zamítavému rozhodnutí brojí žalobce včasnou žalobu, v níž navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
10. V obecné rovině namítá porušení jednotlivých ustanovení správního řádu a zákona o azylu. Domnívá se, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a své rozhodnutí nedostatečně odůvodnil a neindividualizoval. Bez bližší úvahy se domnívá, že žalovaný nedostatečně posoudil jeho žádost z pohledu § 14 a 14a zákona o azylu. Žalobce nesouhlasí s aplikací § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, neboť žalovaný řádně nevyhodnotil všechny jím uváděné důvody.
11. Konkrétněji pak žalobce uvádí, že žalovaný pominul, že krom ekonomických problémů spočíval zásadní důvod pro opuštění Vietnamu v existenci závazků, které po něm věřitelé vymáhali vydíráním prostřednictvím organizované zločinecké skupiny. Policie ve Vietnamu neřešila jeho stížnosti. Žalobce nemohl kvůli korupci využít mechanismů, které mu ochranu před protiprávním jednáním poskytuje právní řád jeho vlasti. Poukazuje na judikaturu správních soudů.

IV. Stanovisko žalovaného

12. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. V písemném vyjádření odkázal na obsah spisu a napadeného rozhodnutí s tím, že v průběhu řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce jsou pouze ekonomické důvody.
13. Žalovaný zdůraznil, že žalobce v průběhu řízení uváděl pouze ekonomické důvody. Dodal, že důvodem pro udělení mezinárodní ochrany není ani zhoršená ekonomická situace v zemi původu a s tím související ztížené životní podmínky. Poukázal na souvztažnou judikaturu. Žalobce měl možnost uvést všechny důvody své žádosti; měl též možnost seznámit se s obsahem správního spisu, vyjádřit se ke shromážděným podkladům a navrhnout další podklady.
14. Žalovaný zdůraznil, že primárním zdrojem informací pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel, které nese břemeno tvrzení. Žalobce o obavě z pronásledování ze strany věřitelů nic netvrdil a uváděný azylový příběh nemohl žalovaný vyhodnotit jinak než jako důvod ekonomický. Proto se nezabýval možností udělení mezinárodní ochrany dle § 14 a 14a zákona o azylu.

V. Jednání soudu

15. Ve věci soud jednal dne 25. 10. 2024. Strany setrvaly na svých procesních stanoviscích.
16. Žalobce nad rámec žalobních tvrzení dodal, že žalovaný mu při pohovoru nekladal otázky ohledně výše dluhů ve Vietnamu, důvodů jeho zadlužení a netázal se na situaci po návratu. Upřesnil, že výše jeho dluhů činí v přepočtu asi 500 000 Kč u bankovních institucí; dále má dluhy u soukromých věřitelů; celkem dluží asi 6 milionů korun českých. Dluhy není

schopen splácet. Dluhy po něm vymáhaly soukromé osoby, hledaly jej v místě bydliště, musel utéct na jih Vietnamu, odkud vycestoval do ciziny, aby vydělal peníze na vyrovnání dluhů. Při návratu se obává výhrůžek ze strany soukromých věřitelů, bude jim muset zaplatit nebo jej zabijí. Dodal také, že se s manželkou dohodli, že se rozvedou, neboť se obávali únosu svých dětí soukromými osobami. Žádal soud, aby mohl v České republice ještě nějaký čas setrvat a pracovat.

VI. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud shledal žalobu přípustnou, podanou oprávněnou osobou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“) a včasnou (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). V přezkumném řízení soudním je soud povinen zkoumat, zda vydané rozhodnutí je zákonné a bezvadné. V napadeném rozhodnutí krajský soud nezjistil takové vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu nebo které by způsobovaly jeho nicotnost (srovnej § 76 odst. 2 s. ř. s.).
18. Při posuzování věci měl soud na zřeteli také § 32 odst. 9 zákona o azylu a čl. 46 procedurální směrnice¹ zakotvující povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 posledně uvedeného ustanovení lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje „úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/5/EU“.
19. **Žaloba není důvodná.**
20. Krajský soud nejprve shrnuje relevantní právní úpravu dopadající na souzenou věc.
21. Podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, *jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody.*
22. Jak se podává z citovaného ustanovení, zákon o azylu umožňuje žalovanému zamítnout žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou mimo jiné tehdy, pokud žalobce uvádí pouze ekonomické důvody a současně neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona.
23. V přezkoumávané věci byly obě zákonem předpokládané podmínky naplněny. Žalobce jak v rámci údajů k podané žádosti, tak při pohovoru netvrdil žádné azylově relevantní důvody, pro které by musel opustit svou zemi původu. Indicie žalovaný nemohl nalézt ani ve správním spise (viz informace sdělované žalobcem v řízení o správním vyhoštění). Žalobce naopak konzistentně tvrdil, že se obává návratu do Vietnamu z čistě ekonomických důvodů. Vietnam opustil za účelem práce. Nejprve pracoval na podkladě

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany.

pracovního víza v Polsku, poté již bez povolení v České republice. Zde žádá o azyl, aby mohl vydělávat peníze. Jiné důvody netvrdil.

24. Rozhodovací praxe správních soudů je přitom již dlouhodobě ustálená v závěru, že ekonomické obtíže jistě mohou způsobovat žalobci reálné problémy v řadě oblastí života, nemohou však založit poskytnutí mezinárodní ochrany, a to ani podle § 12 a § 14a zákona o azylu (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2007 č. j. 5 Azs 15/2007-79, ze dne 27. 3. 2014, č. j. 10 Azs 40/2014-23, nebo ze dne 8. 9. 2020 č. j. 8 Azs 85/2020-27). Stejně tak nemůže být azylově relevantním případné zhoršení ekonomické situace po návratu do vlasti původu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2019, č. j. 4 Azs 68/2019-54).
25. Krajský soud pro úplnost dodává, že ze správního spisu a z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že si žalovaný zajistil v posuzovaném případě informaci OAMP ze dne 4. 6. 2024 (Vietnam – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv), která zrcadlí stav v zemi původu žalobce k červnu 2024. Použitými zdroji a podkladem pro zprávu jsou například informace Amnesty International, australské vlády, Agentura EU pro azyl či Ministerstva zahraničních věcí USA. Hodnocení bezpečnostní situace ve Vietnamu provedené žalovaným tak vyhovuje požadavkům uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71, podle kterého *„informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“*
26. Žalobce poprvé až v žalobě přichází s tezí, že je v zemi původu pronásledován ze strany soukromých věřitelů, jejichž jednání je státními orgány minimálně tolerováno. U jednání sděluje, že uvedené nemohl sdělit v průběhu správního řízení, neboť se jej na to žalovaný netázal.
27. Krajský soud jeho námitce nemůže přisvědčit a shledává ji účelovou.
28. Předně zdůrazňuje, že žalobce v průběhu správního řízení disponoval tlumočnickem z jazyka vietnamského. Žádné výhrady k jeho osobě či k tlumočení samotnému žalobce nevznsl. Žalobci žalovaný umožnil se s obsahem spisu seznámit, žalobce žádné doplnění dokazování nenavrhoval a další skutečnosti ke své žádosti netvrdil.
29. K obsahu žádosti o mezinárodní ochranu a pohovoru krajský soud poukazuje na to, že žalobce na každé stránce žádosti i protokolu svým podpisem vyjádřil souhlas s jejím obsahem a vůči zápisu jako celku nevznsl žádných připomínek. Žalovaný se žalobce samostatnou otázkou dotázal, zda uvedl všechny důvody ke své žádosti. Další otázkou jej vyzval, zda by chtěl závěrem uvést nějaké další okolnosti, které by správní orgán měl vzít v potaz při posuzování žádosti. Rovněž mu umožnil doložit a podporu svých tvrzení doklady či dokumenty. Žalobce nežádal o zpětné přetlumočení pohovoru.
30. K samotnému obsahu pohovoru krajský soud konstatuje, že na jeho počátku správní orgán ověřil okolnosti příjezdu žalobce do České republiky. Žalobci poskytl dostatek prostoru k prezentaci azylového příběhu. Žalobce nebyl při prezentaci přerušován. Pohovor

žalovaný vedl tak, aby bylo objasněno, zda má žalobce strach z pronásledování. Nutno podotknout, že správní orgán v tomto směru otázky dále řetězil a kladl doplňující dotazy. Sled otázek nepovažuje krajský soud za nikterak nestandardní. Žalobce měl možnost svůj azylový příběh detailně popsat a rozvést.

31. Již jen prostým přečtením otázek a odpovědí zaznamenaných při pohovoru na čl. 32 a násl. správního spisu lze odmítnout tvrzení žalobce o tom, že se jej žalovaný netázal na výši dluhů, důvody jejich vzniku či obavy z návratu do země původu. Žalobce se nezmínil ani o hypotetickém pronásledování ze strany soukromých osob. V případě návratu se obává nejisté situace, neboť ve Vietnamu nemá kde bydlet (i toto jeho tvrzení je však relativizováno sdělením u jednání soudu, kde připouští fingovaný rozvod) a obav z možného zadření policií, nikoli soukromých osob, z důvodů dluhů.
32. Žalovaný vedl pohovor zcela korektně jak hlediska procesního, tak i obsahového. Správní orgán rozhodující ve věci mezinárodní ochrany dal žalobci možnost předložit v úplnosti důvody své žádosti (srovnej přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, sp. zn. 5 Azs 40/2009). Ani skutečnost, že žalobce nedosáhl vysokého vzdělání, nemůže vést soud k závěru o pochybení správního orgánu při vedení pohovoru.
33. Krajský soud dále vyzdvihuje, že dle ustálené judikatury Nejvyššího právního soudu (např. usnesení ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38) je primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany samotný žadatel o udělení mezinárodní ochrany, z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích řízení o udělení mezinárodní ochrany vychází. Žadatele stíhá břemeno tvrzení, které je dále doplněno i důkazním břemenem, jež je však již rozloženo mezi žadatele a správní orgán. Ten je taktéž povinen k tvrzením uvedeným v řízení o mezinárodní ochraně zajistit maximální možné množství důkazů a obstatat dostatečně přesné, aktuální a důvěryhodné informace o zemi původu žadatele. Dle konstantní judikatury zjišťuje správní orgán skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí v prvé řadě z žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41).
34. Žadatel neposkytl žádné indicie k tomu, aby jeho azylový příběh žalovaný mohl posuzovat z hlediska možných obav z pronásledování ze strany soukromých věřitelů. Žalovaný si řádně obstaral aktuální podklady pro rozhodnutí věci, přičemž dle § 75 odst. 1 s. ř. s., při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Judikatura sice dovodila možnost prolomení tohoto pravidla, avšak jen ve výjimečných případech. Důvod pro prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s. dále vyplývá z čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice, podle něhož jsou členské státy EU povinny zajistit, aby měl žadatel v řízení o udělení mezinárodní ochrany k dispozici účinný opravný prostředek, jehož podstatou je úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky, a to alespoň v řízení o opravném prostředku u soudu prvního stupně. V případě České republiky se uvedené vztahuje na správní soudnictví u krajského soudu (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 11. 2020, č. j. 1 Azs 288/2020-27). Aplikací čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice a jeho konkrétními dopady do soudního řízení správního se Nejvyšší správní soud v rámci své rozhodovací praxe již opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32, dovodil, že i za aplikace dotčeného článku procedurální

směrnice lze uplatňovat pouze takové nové skutečnosti, které žadatel o udělení mezinárodní ochrany nemohl bez svého zavinění uvést již v řízení před správním orgánem. Současně zdůraznil, že „povinnost určenou čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU nelze chápat jako podporu bezdůvodného roztržštění vyličení skutkového příběhu žadatele o mezinárodní ochranu v různých fázích řízení, včetně přezkumného soudního řízení. Jedná se o opatření, které má zamezit nesprávnému posouzení situace žadatelů ve světle aktuálních poměrů a závažných změn situace v zemi jejich původu či jejich osobních poměrů.“

35. K prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s. prostřednictvím čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice může obecně dojít, avšak musí k tomu být relevantní důvod (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu 20. 12. 2023, č. j. 4 Azs 313/2023-29). V nyní projednávané věci ze spisového materiálu či z tvrzení žalobce nevyplynuly žádné skutečnosti, jež by ve smyslu výše uvedeného prolomení pravidla § 75 s. ř. s. vyžadovaly.
36. Obsah a kvalita žaloby totiž předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42). Krajský soud shledal, že uplatněné žalobní námitky jsou obecného charakteru. Reaguje na ně proto toliko tak, že v napadeném rozhodnutí či v postupu žalovaného předcházejícímu jeho vydání neshledal porušení základních zásad správního řízení vymezených v § 2 až § 8 správního řádu a žalovaný svůj závěr o zjevné nedůvodnosti žádosti zdůvodnil s ohledem na skutkové okolnosti věci zcela dostatečně a přezkoumatelně. Žalovaný též pracoval s aktuálními informacemi o Vietnamu. Žalobce měl v průběhu správního řízení možnost uvést vše, co považuje za relevantní z hlediska udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný s ním vedl pohovor a poučil jej o povinnosti uvést pravdivě a úplně všechny skutečnosti nezbytné pro úplné zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí. Doplnění podkladů pro rozhodnutí žalobce nežádal.
37. Není ani pravdou, že by žalovaný své rozhodnutí nikterak neindividualizoval. Azylový příběh nabízený žalobcem žalovaný posoudil dostatečným způsobem a ve světle obsahu správního spisu. Za situace, kdy žalobce žádné azylově relevantní důvody netvrdil a ani z uvedených zpráv se nepodává, že by snad žalobci mělo hrozit pronásledování nebo vážná újma ve smyslu § 12 a § 14a (doplňková ochrana) zákona o azylu, považuje krajský soud odůvodnění napadeného rozhodnutí ve věci za dostačující.
38. Co se pak týče námitky neposouzení azylového příběhu z pohledu § 14 a 14a zákona o azylu, žalovaný předně postupoval ve věci v souladu s § 16 odst. 4 zákona o azylu: *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b.* V tomto ohledu je přitom stěžejní, že žalobce ve správním řízení tvrdil, že je v České republice za účelem vydělání peněz, přičemž vlast opustil, neboť zde měl dluhy a neměl je z čeho platit. O obavě z pronásledování ve vlasti nebo strachu o život či zdraví žalobce nic netvrdil. Sdělený důvod pro udělení mezinárodní ochrany proto nebylo možné vyhodnotit jinak než jako důvod ekonomický, což žalovaný učinil.
39. Není proto na místě žalovanému vytýkat, že se dostatečně nezabýval možností udělení mezinárodní ochrany podle § 14 a 14a zákona o azylu. Žalobce netvrdil skutečnosti,

jež by vedly k aplikaci zmíněných ustanovení, a proto je přirozené, že se jejich možnou aplikací žalovaný ve svém rozhodnutí nijak zvlášť nezabýval (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze den 20. 12. 2023, č. j. 4 Azs 313/2023-29).

40. Za uvedené situace lze podle krajského soudu uzavřít, že žalovaný správně shledal žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou.
41. Mezinárodní ochrana je specifický institut sloužící jako ochranný štít lidem, kteří byli ve své vlasti pronásledováni či ohroženi vážnou újmou, nikoliv univerzálním nástrojem pro legalizaci pobytu. Pokud má žalobce zájem setrvat v České republice, žít zde a pracovat, je zapotřebí, aby o to usiloval prostřednictvím institutů zákona o pobytu cizinců.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

42. Krajský soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
43. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahupisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.
44. České republice soud výrokem III. nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť náklady tlumočení nese v souzené věci stát.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 25. října 2024

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně